JUDECĂTORIA
BĂLȚI

S E N T I N Ț Ă
În numele Legii

25 septembrie 2026 **municipiul Bălți**

Dosarul penal nr. 1-739/2026
Nr. PIGD 1-25136991-09-1-20082026

Judecătoria Bălți, sediul Central,
în componența:
Președintele ședinței, judecătorul **Dumitru DAREA**
Grefierul **Roxana CAPBĂTUT**

cu participarea procurorului **Gheorghe TODIREAN**, a avocatului **Doina SCAIAN-TURTUREANU**, în interesele inculpatului, a avocatului **Anatolie JANU**, în interesele părții vătămate, a inculpatului **Andrei LUNGU** și a părții vătămate *****,

examinând în ședință publică, în limba română, în procedura prevăzută de art. 364¹ din Codul de procedură penală, în limitele rejudecării dispuse prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Nord din 28 aprilie 2026, cauza penală privind stabilirea pedepsei lui:

Lungu Andrei ***,** născut la 29 octombrie 1956, IDNP *****, originar din *****, domiciliat în *****, str. *****, cetățean al Republicii Moldova, *****,

în cauza privind infracțiunea prevăzută de art. 201¹ alin. (1) lit. a) din Codul penal, rejudecată în partea individualizării pedepsei.

Procedura de citare legală a fost îndeplinită. Termenul rejudecării: 21 august 2026 – 25 septembrie 2026.

C O N S T A T Ă:

I. Fapta prejudiciabilă stabilită definitiv

Prin sentința Judecătoriei Bălți (sediul Central) din 25 noiembrie 2025 s-a stabilit că inculpatul Lungu Andrei locuia împreună cu soția sa, *****, născută la *****, în *****, str. *****, având calitatea de membru de familie în sensul art. 133¹ lit. a) din Codul penal. La 13 august 2025, aproximativ la ora 15:00, aflându-se la adresa menționată împreună cu soția sa, inculpatul a inițiat un conflict cu aceasta. Dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și dorind survenirea acestora, a acționat cu intenție directă, profitând

de superioritatea sa fizică față de victimă. Manifestând lipsă de respect, a adresat soției cuvinte necenzurate, înjosindu-i onoarea și demnitatea, după care a îmbrâncit-o. În urma acestei acțiuni, ***** a căzut la podea. Inculpatul a continuat agresiunea, aplicându-i multiple lovituri consecutive cu pumnii în regiunea capului și în diferite regiuni ale corpului. Conform raportului de expertiză judiciară nr. ***** din 23 august 2025, victimei i-au fost cauzate vătămări ușoare ale integrității corporale sau ale sănătății, sub forma unei echimoze masive fronto-temporoauriculare-faciale pe dreapta, cu hematom subcutanat, a unei echimoze pe pavilionul urechii stângi, a unei echimoze la nivelul umărului drept și a două echimoze pe spate. Aceste leziuni puteau apărea în urma a cel puțin cinci acțiuni traumatice ale unui corp contondent.

Fapta a fost încadrată definitiv potrivit art. 201[1] alin. (1) lit. a) Cod penal, ca violență în familie, acțiunea intenționată comisă de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, manifestată prin maltratare, acțiuni violente, soldate cu vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății. Aceste constatări nu au fost contestate în recurs și nu au fost casate, astfel încât nu fac obiectul noii judecăți.

II. Parcursul procesual și limitele rejudecării

Cauza a fost examinată inițial în procedura prevăzută de art. 364[1] din Codul de procedură penală, în baza probelor administrate în faza urmăririi penale, recunoscute integral de inculpat.

Prin sentința din 25 noiembrie 2025, prima instanță a constatat săvârșirea de către Lungu Andrei a infracțiunii prevăzute de art. 201[1] alin. (1) lit. a) din Codul penal, a încetat procesul penal în temeiul art. 55 din Codul penal și l-a liberat de răspundere penală cu tragerea la răspundere contravențională, aplicându-i amenda de 150 de unități convenționale, echivalentul a 7 500 de lei.

Prima instanță i-a explicat lui Lungu Andrei dreptul de a achita jumătate din amenda contravențională stabilită, dacă o plătea în cel mult 3 zile lucrătoare de la aducerea la cunoștință a deciziei de aplicare a sancțiunii, cu referire la art. 34 alin. (3) din Codul contravențional. Totodată, i-au fost explicate consecințele neachitării amenzii în termen de 30 de zile, prin raportare la art. 34 alin. (4) din același cod. Aceste dispoziții sunt prezentate ca parte a parcursului procesual și privesc sancțiunea contravențională aferentă soluției ulterior casate.

Prin aceeași sentință s-a dispus încasarea de la Lungu Andrei, în beneficiul statului, a cheltuielilor judiciare în sumă de 544 de lei.

Nefiind de acord cu sentința menționată, procurorul Natalia Bordei a declarat recurs la Curtea de Apel Nord la 9 decembrie 2025, solicitând admiterea recursului, casarea parțială a sentinței în latura penală, prin care se dispusese încetarea procesului penal în temeiul art. 55 din Codul penal și liberarea inculpatului de răspundere penală cu tragerea la răspundere contravențională, precum și rejudecarea cauzei de către prima instanță, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului, acuzarea și-a exprimat dezacordul cu încetarea procesului penal în privința lui Lungu Andrei, în temeiul art. 55 din Codul penal, și cu liberarea acestuia de răspundere penală cu tragerea la răspundere contravențională, invocând următoarele argumente.

Acuzarea a susținut că, la aplicarea art. 55 din Codul penal în privința lui Lungu Andrei, prima instanță nu a evaluat corespunzător criteriile generale de individualizare prevăzute de art. 75 din Codul penal. În acest sens, a invocat gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, circumstanțele cauzei, motivul comiterii faptei, persoana celui vinovat, împrejurările care

atenuează ori agravează răspunderea și influența sancțiunii asupra corectării și reeducării inculpatului.

În opinia acuzării, aplicarea art. 55 din Codul penal nu era justificată prin simpla referire la circumstanțele favorabile reținute de prima instanță: căința sinceră, caracterizarea pozitivă de la locul de trai, lipsa infracțiunilor și contravențiilor anterioare, vârsta înaintată și faptul că inculpatul nu se afla la evidența medicilor narcolog și psihiatru. Procurorul a apreciat că aceste împrejurări erau insuficiente pentru soluția adoptată, pe care a considerat-o vădit disproporționată în raport cu acțiunile inculpatului și cu urmările produse. În susținerea criticii, a invocat art. 75 din Codul penal, potrivit căruia persoanei vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele fixate în Partea specială și cu respectarea dispozițiilor Părții generale. Acuzarea a insistat că stabilirea categoriei și duratei pedepsei presupune evaluarea gravității infracțiunii, a motivului acesteia, a persoanei inculpatului, a circumstanțelor atenuante și agravante, a influenței pedepsei asupra corectării și reeducării, precum și a condițiilor de viață ale familiei sale. În consecință, datele favorabile trebuiau puse în balanță cu modalitatea concretă a agresiunii, fără a li se atribui, separat, un efect determinant.

De asemenea, acuzarea a invocat art. 61 din Codul penal, referitor la restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât de către acesta, cât și de către alte persoane. Procurorul a reproșat primei instanțe că nu a evaluat suficient gravitatea violenței exercitate de Lungu Andrei asupra soției sale, *****, aflată, la rândul ei, la o vârstă înaintată și considerată de acuzare în imposibilitate de a se apăra corespunzător. În particular, a evidențiat multiplele lovituri consecutive cu pumnii, aplicate în regiunea capului și în alte regiuni ale corpului. A invocat raportul de expertiză judiciară nr. ***** din 23 august 2025, care descrie vătămări ușoare ale integrității corporale sau ale sănătății: echimoză masivă fronto-temporoauriculară-facială pe dreapta, cu hematom subcutanat, echimoză pe pavilionul urechii stângi, echimoză la nivelul umărului drept și două echimoze pe spate, produse prin cel puțin cinci acțiuni traumatice ale unui corp contondent.

În concluzie, acuzarea a apreciat că încetarea procesului penal în temeiul art. 55 alin. (1) din Codul penal nu era proporțională cu gravitatea faptei și cu circumstanțele cauzei. Procurorul a subliniat că Lungu Andrei exercitase acte de violență asupra soției sale, aplicându-i multiple lovituri, expertiza indicând cel puțin cinci acțiuni traumatice. În raport cu aceste împrejurări, a susținut că nu se putea constata posibilitatea corectării inculpatului fără supunerea sa răspunderii penale.

La caz, a înaintat referință avocatul Janu Anatolie în interesele părții vătămate ***** prin care a solicitat respingerea recursului declarat de acuzatorul de stat ca fiind nefondat, cu menținerea sentinței instanței de fond ca fiind legală și întemeiată.

Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Nord din 28 aprilie 2026, a fost admis recursul procurorului Natalia Bordei din Procuratura Bălți, Oficiul Principal, declarat împotriva sentinței Judecătoriei Bălți (sediul Central) din 25 noiembrie 2025 în cauza penală privind învinuirea lui Lungu Andrei în baza art. 201[1] alin. (1) lit. a) din Codul penal. Sentința a fost casată parțial, în latura penală, cu trimiterea cauzei spre rejudecare primei instanțe, în alt complet de judecată.

În motivarea deciziei, instanța de recurs a arătat că prima instanță descrisese condițiile prevăzute de art. 55 din Codul penal și afirmase că inculpatul le întrunea, fără a acorda ponderea necesară particularităților faptei. Colegiul penal a avut în vedere infracțiunea prevăzută de art.

201¹ alin. (1) lit. a) din Codul penal, respectiv violența în familie: acțiuni intenționate comise de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, manifestate prin maltratare și acțiuni violente, soldate cu vătămarea ușoară a integrității corporale sau a sănătății.

Instanța de recurs a evidențiat consecințele acțiunilor inculpatului asupra părții vătămate *****. Potrivit raportului de expertiză judiciară nr. ***** din 23 august 2025, acesteia i-au fost cauzate vătămări ușoare ale integrității corporale sau ale sănătății: echimoză masivă fronto-temporoauriculară-facială pe dreapta, cu hematom subcutanat; echimoză pe pavilionul urechii stângi; echimoză la nivelul umărului drept și două echimoze pe spate. Leziunile puteau apărea în urma a cel puțin cinci acțiuni traumatice ale unui corp contondent.

În examinarea condițiilor art. 55 din Codul penal, instanța de recurs a accentuat că săvârșirea pentru prima dată a unei infracțiuni ușoare sau mai puțin grave nu este suficientă, fiind necesară și constatarea posibilității corectării persoanei fără supunerea acesteia răspunderii penale. Această condiție trebuie apreciată în legătură cu împrejurările concrete ale faptei și cu datele referitoare la persoana inculpatului.

Raportând condițiile legale la împrejurările expuse, Colegiul penal a constatat că aplicarea art. 55 din Codul penal era disproporționată în raport cu gravitatea faptei și cu circumstanțele cauzei. Instanța de recurs a evidențiat că Lungu Andrei îi aplicase părții vătămate multiple lovituri consecutive cu pumnii în regiunea capului și în alte regiuni ale corpului. Din această perspectivă, a apreciat că îndreptarea inculpatului nu era posibilă fără supunerea lui răspunderii penale și că nu era întrunită condiția necesară liberării de răspundere penală. În consecință, Colegiul penal a considerat eronată aplicarea art. 55 din Codul penal de către prima instanță și a dispus rejudecarea în partea casată.

Potrivit art. 451, raportat la art. 436 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală, rejudecarea se desfășoară în limitele casării, iar indicațiile instanței de recurs sunt obligatorii în măsura în care situația de fapt rămâne aceeași. Obiectul prezentei examinări îl constituie individualizarea pedepsei și a modalității executării acesteia, cu soluționarea argumentelor reiterate de apărare în privința art. 55 din Codul penal. Împrejurările faptei și concluziile expertizei sunt evaluate sub aspectul gravității concrete, fără redeschiderea laturii vinovăției.

Recursul procurorului a fost declarat în defavoarea inculpatului și a vizat expres liberarea acestuia de răspundere penală. În condițiile art. 436 alin. (4) din Codul de procedură penală, stabilirea unei pedepse penale în partea casată nu încalcă interdicția agravării situației în propria cale de atac. Celelalte dispoziții necasate ale sentinței nu sunt supuse unei noi soluționări.

III. Procedura în fața instanței de rejudecare și pozițiile participanților

La ședința din 11 septembrie 2026, Lungu Andrei s-a prezentat și a confirmat că este asistat de avocatul Doina Scaian-Turtureanu. Examinarea a continuat în limitele individualizării pedepsei, cu păstrarea efectelor procedurii prevăzute de art. 364¹ din Codul de procedură penală, în care fusese judecată cauza.

În dezbateri, procurorul Gheorghe Todirean a solicitat stabilirea în privința inculpatului a pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 6 luni, cu aplicarea art. 90 din Codul penal și stabilirea unui termen de probă de 1 an, iar în baza art. 90 alin. (6) din Codul penal, stabilirea obligațiilor prevăzute la lit. a), b) și g), și anume: să se prezinte la organul de probațiune, să anunțe în scris, în prealabil, despre schimbarea domiciliului și să participe la programele de probațiune.

În susținerea poziției sale, procurorul Gheorghe Todirean a arătat că individualizarea pedepsei trebuie raportată la gravitatea faptei, caracterul și intensitatea loviturilor, modalitatea de săvârșire a infracțiunii și vulnerabilitatea victimei în raport cu inculpatul. Acuzarea a invocat dificultatea victimei de a se apăra corespunzător, inclusiv din cauza vârstei înaintate. Procurorul a subliniat că episodul a avut o intensitate sporită: agresiunea nu s-a limitat la o singură acțiune, ci a cuprins lovituri consecutive. Inculpatul a îmbrâncit victima, aceasta a căzut la podea, iar apoi i-au fost aplicate multiple lovituri cu pumnii în diferite regiuni ale corpului, inclusiv în regiunea capului. Acuzarea a corelat această succesiune cu concluziile expertizei judiciare, potrivit cărora acțiunea traumatică fusese exercitată de cel puțin cinci ori.

Apărătorul inculpatului, avocatul Doina Scaian-Turtureanu, avocatul părții vătămate, Anatolie Janu, și partea vătămată ***** au solicitat aplicarea art. 55 din Codul penal. În susținerea acestei solicitări, apărarea a precizat că partea vătămată nu are pretenții față de inculpat.

În ultimul cuvânt, Lungu Andrei a declarat că îi pare foarte rău pentru ceea ce s-a întâmplat și că nu a acționat intenționat ori din răutate. El a afirmat că, în acel moment, i s-a agravat starea de sănătate, inclusiv boala de care suferă, potrivit declarației sale, de aproximativ 27 de ani, de când ar fi fost depistată, fiind posibil ca aceasta să fi existat și anterior. Inculpatul și-a cerut iertare.

IV. Individualizarea pedepsei

Potrivit art. 61 din Codul penal, pedeapsa este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului. Ea urmărește restabilirea echității sociale, corectarea persoanei condamnate și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către aceasta, cât și de către alte persoane, fără a avea drept scop provocarea suferințelor fizice sau lezarea demnității.

Articolul 75 din Codul penal impune stabilirea unei pedepse echitabile în limitele sancțiunii normei speciale și cu respectarea Părții generale. Alegerea categoriei și a cuantumului trebuie să rezulte din gravitatea concretă a faptei, motiv, persoana inculpatului, circumstanțele atenuante și agravante, influența pedepsei asupra corectării sale și condițiile de viață ale familiei. O categorie mai aspră dintre pedepsele alternative poate fi aleasă numai dacă o categorie mai blândă nu este suficientă pentru realizarea scopurilor pedepsei.

Aceste criterii nu funcționează ca o enumerare formală. Potrivit pct. 3 și 4 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 8 din 11 noiembrie 2013 „Cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale”, criteriile art. 75 trebuie corelate cu datele concrete ale cauzei, iar concluzia privind aplicarea unei pedepse mai aspre dintre cele alternative trebuie motivată. Intensitatea represiunii trebuie să fie necesară, proporțională și suficientă, iar instanța trebuie să arate de ce o sancțiune mai blândă nu ar realiza prevenția specială și generală.

Cauza a fost soluționată în procedura prevăzută de art. 364^1 din Codul de procedură penală. În consecință, art. 80^1 din Codul penal obligă la reducerea cu o pătrime a limitelor pedepsei cu amendă, muncă neremunerată în folosul comunității sau închisoare prevăzute de norma de incriminare. Beneficiul este legal și se aplică tuturor categoriilor alternative; el nu determină însă, prin el însuși, alegerea sancțiunii celei mai blânde.

Exigența motivării derivă și din art. 6 § 1 din Convenția europeană. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut în cauza Ruiz Torija împotriva Spaniei, hotărârea din 9 decembrie 1994, § 29, că instanțele trebuie să indice în mod suficient motivele pe care se întemeiază

hotărârea și să răspundă argumentelor decisive, fără a fi obligate să ofere un răspuns separat fiecărei afirmații.

Caracterul echitabil al pedepsei se apreciază în raport cu aptitudinea acesteia de a contribui la corectarea condamnatului și la prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni. O sancțiune insuficientă în raport cu împrejurările concrete poate să nu realizeze aceste finalități, după cum o sancțiune excesivă ar depăși ceea ce este necesar pentru restabilirea echității sociale. Legalitatea pedepsei obligă instanța să respecte limitele stabilite în Partea specială și regulile Părții generale a Codului penal. Individualizarea presupune, în consecință, stabilirea unei pedepse concrete, necesare și suficiente în raport cu fapta și cu persoana inculpatului, pe baza unei evaluări motivate a tuturor criteriilor relevante.

Instanța subliniază că pedeapsa aplicată trebuie să contribuie la restabilirea echității sociale și la realizarea scopurilor legii penale. Această cerință impune atât respectarea dispozițiilor Părții generale, cât și stabilirea sancțiunii în limitele fixate în Partea specială a Codului penal, adaptate conform regulilor aplicabile procedurii în care a fost judecată cauza.

Limitele pedepsei prevăzute în Partea specială sunt determinate de încadrarea juridică și exprimă evaluarea legală a gravității infracțiunii. Gravitatea concretă se apreciază prin raportare la modul și mijloacele de săvârșire, scopul urmărit, împrejurările comiterii și urmările produse. Eventualele consecințe care nu s-au realizat nu pot fi tratate ca prejudicii efectiv cauzate.

La stabilirea cuantumului pedepsei se examinează, pe lângă gravitatea infracțiunii, datele referitoare la persoana celui vinovat: dezvoltarea psihică, situația materială, familială și socială, prezența sau lipsa antecedentelor penale, precum și comportamentul anterior și ulterior faptei. Aceste elemente trebuie reținute în măsura în care rezultă din materialele cauzei și sunt relevante pentru individualizarea sancțiunii.

Pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și a evitării în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Norma de incriminare de la art. 201^1 alin. (1) lit. a) din Codul penal, aplicabilă faptei săvârșite de Lungu Andrei, prevede pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 150 la 180 de ore sau cu închisoare de până la 4 ani.

În raport cu maximul legal de 4 ani închisoare, infracțiunea săvârșită de Lungu Andrei aparține categoriei infracțiunilor mai puțin grave, potrivit art. 16 alin. (3) din Codul penal. Această clasificare legală nu înlătură necesitatea evaluării gravității concrete a modalității de comitere.

În favoarea inculpatului se reține săvârșirea pentru prima dată a unei infracțiuni mai puțin grave, conform art. 76 alin. (1) lit. a) din Codul penal, lipsa antecedentelor anterioare cauzei și datele personale: vârsta de 69 de ani la pronunțare, statutul de pensionar, domiciliul stabil și situația familială. Recunoașterea faptelor a produs beneficiul art. 80^1 din Codul penal; aceeași conduită nu este utilizată pentru a justifica o reducere aritmetică suplimentară. Regretul și cererea de iertare sunt evaluate în aprecierea conduitei procesuale. Nu au fost stabilite circumstanțe agravante în sensul art. 77 din Codul penal.

Conform prevederilor art. 80^1 alin. (1) Cod penal, în cazul în care inculpatul a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, acesta beneficiază de reducerea cu o pătrime a limitelor

de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod în cazul pedepsei cu amendă, cu muncă neremunerată în folosul comunității sau cu închisoare.

Respectiv, inculpatul Lungu Andrei a acceptat opțiunea judecării cauzei în procedură simplificată, urmând a beneficia de o reducere cu o pătrime a limitelor de pedeapsă.

Beneficiul procedurii prevăzute de art. 364¹ din Codul de procedură penală se păstrează la rejudecarea individualizării pedepsei. Conform art. 80¹ alin. (1) din Codul penal, limitele prevăzute în Partea specială se reduc cu o pătrime. În cazul închisorii, maximul de 4 ani se reduce la 3 ani. Norma specială nu stabilește un minim distinct al închisorii, astfel încât rămâne aplicabil minimul general de 3 luni prevăzut de art. 70 alin. (2) din Codul penal. Pedeapsa de 6 luni se situează în acest interval; reducerea legală privește limitele sancțiunii, fără o nouă scădere a unei pătrimi din pedeapsa concret aleasă.

Cu referire la persoana inculpatului, instanța a stabilit, că inculpatul nu are persoane la întreținere, este pensionar, nu este încadrat în grad de invaliditate, la evidența medicului narcolog și/sau psihiatru nu se află, anterior nu a fost condamnat.

Instanța examinează și explicația din ultimul cuvânt privind boala de lungă durată. Declarația exprimă poziția inculpatului, însă nu stabilește, prin ea însăși, diagnosticul, severitatea bolii sau o legătură medicală între aceasta și agresiune. Datele referitoare la neîncadrarea în grad de dizabilitate și lipsa evidenței psihiatrice nu demonstrează, la rândul lor, absența oricărei afecțiuni. Nu se poate deduce din aceste împrejurări o responsabilitate redusă sau o incapacitate de executare a unei anumite pedepse. Afirmația privind lipsa intenției nu înlătură forma de vinovăție deja stabilită și nu este tratată ca o circumstanță agravantă.

Poziția părții vătămate, care nu formulează pretenții și solicită o soluție favorabilă inculpatului, are relevanță pentru aprecierea situației familiale și a modalității executării pedepsei. Totuși, lipsa pretențiilor nu echivalează cu lipsa prejudiciului fizic constatat și nu înlătură obligația instanței de a asigura o reacție proporțională la agresiune. Nu există temei pentru a presupune că această poziție ar fi rezultatul unor presiuni.

Prin examinarea cumulativă a criteriilor de individualizare, instanța corelează datele referitoare la persoana inculpatului cu împrejurările obiective ale agresiunii. Proporționalitatea pedepsei se apreciază atât prin raportare la necesitatea corectării și prevenirii, cât și la restabilirea ordinii de drept încălcate. Concluzia asupra categoriei și duratei sancțiunii rezultă din următoarele considerente concrete.

Gravitatea concretă rezultă din succesiunea acțiunilor și din consecințele constatate: victima a fost îmbrâncită, a căzut, iar agresiunea a continuat prin lovituri repetate cu pumnii, inclusiv în regiunea capului. Raportul de expertiză judiciară nr. ***** din 23 august 2025 descrie leziuni în mai multe regiuni anatomice, între care echimoza masivă din partea dreaptă a capului și feței, cu hematom subcutanat, și indică cel puțin cinci acțiuni traumatice. Aceste constatări susțin caracterul repetat al loviturilor în cadrul aceluiași episod și intensitatea agresiunii; ele nu sunt interpretate ca dovadă a unor episoade anterioare de violență.

Încadrarea medico-legală a leziunilor drept vătămări ușoare delimitează infracțiunea aplicabilă, dar nu înlătură relevanța numărului loviturilor, a regiunilor vizate și a continuării agresiunii după căderea victimei. Instanța nu atribuie faptei urmări mai grave decât cele stabilite și nu reține, pe baza vârstei victimei, o circumstanță agravantă suplimentară. Calitatea de membru de familie și existența vătămării ușoare, ca elemente constitutive, nu sunt valorificate încă o dată drept agravante autonome.

Instanța a examinat alternativa muncii neremunerate în folosul comunității. Statutul de pensionar nu constituie, potrivit art. 67 alin. (4) din Codul penal, o interdicție legală a aplicării acesteia. Alegerea închisorii nu se întemeiază, așadar, pe o asemenea interdicție și nici pe o incapacitate medicală nedovedită. În speță, executarea unui număr de ore de muncă nu răspunde în mod suficient necesității unei intervenții susținute asupra conduitei violente manifestate în relația familială. Continuarea loviturilor după căderea victimei și orientarea lor inclusiv spre cap justifică o sancțiune penală care să exprime ferm gravitatea conduitei și să fie însoțită de supraveghere și participare la programe probaționale. Acest răspuns poate fi realizat prin închisoare cu suspendare condiționată, fără izolarea imediată a inculpatului.

În stabilirea duratei, repetarea loviturilor și leziunile multiple justifică depășirea minimului general de 3 luni. În sens contrar, lipsa antecedentelor, vârsta, asumarea inițială a faptelor și poziția victimei justifică menținerea pedepsei în apropierea acestui minim, la un nivel mult inferior maximului redus de 3 ani. Pedeapsa de 6 luni închisoare realizează acest echilibru. Propunerea procurorului corespunde evaluării instanței, dar nu substituie analiza criteriilor legale. Nu este necesară aplicarea art. 79 din Codul penal, pedeapsa fiind situată în limitele legale.

Pentru aceste motive, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 201^1 alin. (1) lit. a) din Codul penal, cu aplicarea art. 80^1 alin. (1) din același cod, instanța stabilește pedeapsa de 6 luni închisoare.

V. Suspendarea condiționată a executării pedepsei

Ținând cont de repercusiunile pe care le-ar avea asupra inculpatului o condamnare la executarea pedepsei cu închisoare, instanța consideră irațional ca inculpatul să execute pedeapsa închisorii în penitenciar și în acest sens, consideră oportun de a dispune suspendarea executării pedepsei aplicate, în temeiul prevederilor art. 90 alin. (1) Cod penal.

Articolul 90 alin. (1) din Codul penal permite suspendarea condiționată a executării unei pedepse de cel mult 5 ani închisoare pentru o infracțiune intenționată, dacă împrejurările cauzei și persoana inculpatului justifică aprecierea că executarea efectivă nu este rațională. Pedeapsa de 6 luni îndeplinește condiția de durată. Infracțiunea prevăzută de art. 201^1 alin. (1) lit. a) nu se află printre cazurile de excludere relevante prevăzute de alin. (4), iar inculpatul nu se află în stare de recidivă.

Necesitatea aplicării unei pedepse penale și necesitatea executării ei în penitenciar sunt chestiuni distincte. Împrejurările agresiunii impun condamnarea și o intervenție orientată spre prevenire. Totodată, lipsa condamnărilor anterioare, vârsta de 69 de ani, domiciliul stabil, prezentarea la judecată, regretul exprimat și poziția părții vătămate permit aprecierea că scopul corectării poate fi realizat în comunitate, sub controlul organului de probațiune. Aceste elemente, examinate împreună, justifică evitarea izolării efective, fără a reduce gravitatea agresiunii.

Potrivit prevederilor alin. (1) și (2) art. 90 Cod penal, dacă la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numaidecât în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă. În acest caz, instanța de judecată dispune neexecutarea pedepsei aplicate dacă în

perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă pe care l-a fixat, condamnatul nu va săvârși o nouă infracțiune și, prin respectarea condițiilor probațiunii sau, după caz, a termenului de probă, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat. Controlul asupra comportării celor condamnați cu suspendarea condiționată a executării pedepsei îl exercită organele de probațiune, iar asupra comportării militarilor – comandamentul militar respectiv.

Perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă se stabilește de instanța de judecată în limitele de la 1 an la 3 ani.

Potrivit art. 90 alin. (2) din Codul penal, perioada de probațiune se stabilește între 1 și 3 ani. Instanța fixează durata de 1 an, suficientă în raport cu pedeapsa de 6 luni și cu lipsa antecedentelor pentru verificarea conduitei și desfășurarea intervenției probaționale. Datele cauzei nu justifică prelungirea supravegherii peste acest minim legal.

În cauza Volodina împotriva Rusiei, cererea nr. 41261/17, hotărârea din 9 iulie 2019, §§ 77–79, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat necesitatea protecției efective împotriva violenței în familie și a unor sancțiuni eficace, proporționale și disuasive. Acest standard este relevant pentru evaluarea efectivității reacției judiciare, fără a impune automat închisoarea cu executare în orice cauză. În speță, instanța îl concretizează prin pedeapsa stabilită, supravegherea probațională și obligațiile orientate spre prevenirea conduitei violente.

Aplicând aceste dispoziții, instanța ține seama de recunoașterea inițială a faptelor, de regretul exprimat, de studiile medii incomplete, de statutul de pensionar și de faptul că inculpatul nu se află la evidența medicilor psihiatru sau narcolog. Sunt relevante și săvârșirea pentru prima dată a unei infracțiuni mai puțin grave, precum și lipsa condamnărilor anterioare. Apreciate împreună, aceste împrejurări susțin aplicarea art. 90 din Codul penal, în condițiile unei supravegheri efective. Soluția respectă și principiul umanismului consacrat de art. 4 alin. (2) din Codul penal, potrivit căruia legea penală nu urmărește provocarea suferințelor fizice sau lezarea demnității omului.

În aceste condiții, instanța apreciază că inculpatului i se poate acorda posibilitatea de a se corecta în comunitate și de a conștientiza consecințele conduitei sale. Scopul pedepsei poate fi realizat fără executarea efectivă în penitenciar, prin respectarea obligațiilor stabilite și prin supravegherea organului de probațiune. Împrejurările cauzei justifică astfel aplicarea art. 90 din Codul penal.

În baza acestor prevederi, instanța dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei stabilite inculpatului, fixând o perioadă de probațiune de 1 an. Pedeapsa nu va fi executată dacă, în perioada stabilită, condamnatul nu va săvârși o nouă infracțiune și, prin respectarea condițiilor probațiunii, va îndreptăți încrederea acordată.

În baza art. 90 alin. (6) lit. a), b), g) Cod penal, inculpatul se obligă să se prezinte la organul de probațiune la datele fixate de acesta, să anunțe în scris, în prealabil, despre schimbarea domiciliului sau orice deplasare care depășește 5 zile, să participe la programe probaționale.

În temeiul art. 90 alin. (6) lit. a), b) și g) din Codul penal, condamnatul va fi obligat să se prezinte la organul de probațiune la datele fixate de acesta, să anunțe în scris, în prealabil, schimbarea domiciliului sau orice deplasare care depășește 5 zile și să participe la programe probaționale. Primele două obligații asigură continuitatea supravegherii, iar participarea la programe urmărește conștientizarea consecințelor violenței și însușirea unor conduite neviolente.

Organul de probațiune va individualiza intervenția în cadrul competențelor sale, ținând seama de vârstă și de datele medicale prezentate.

Suspendarea nu reprezintă liberare de răspundere penală. Condamnarea și pedeapsa rămân, executarea fiind condiționată de conduita în perioada de probațiune. Încălcarea sistematică a obligațiilor ori săvârșirea unei noi infracțiuni atrage examinarea consecințelor prevăzute de art. 90 alin. (9)–(11) din Codul penal, în condițiile și cu distincțiile stabilite de aceste norme.

Instanța consideră că pedeapsa astfel individualizată și modalitatea executării ei sunt echitabile și proporționale cu fapta comisă de Lungu Andrei. Perioada de probațiune oferă cadrul necesar pentru verificarea conduitei, conștientizarea obligației de a respecta legea penală și prevenirea unor noi fapte. Prin obligațiile concrete stabilite, soluția urmărește corectarea condamnatului și protejarea relațiilor familiale împotriva repetării violenței.

VI. Cu referire la solicitarea părții apărării sub aspectul aplicării la caz a dispozițiilor art. 55 Cod penal

Instanța respinge ca neîntemeiată solicitarea apărării privind aplicarea art. 55 din Codul penal. Soluția solicitată trebuie examinată în raport cu fiecare dintre condițiile acestei norme, cu gravitatea concretă a faptei, cu datele personale favorabile și cu necesitatea unei reacții apte să prevină repetarea conduitei violente. Respingerea cererii nu rezultă exclusiv din natura infracțiunii, ci din evaluarea individuală a circumstanțelor prezentei cauze.

Articolul 55 alin. (1) din Codul penal reglementează o facultate a instanței condiționată de întrunirea cumulativă a cerințelor legale: săvârșirea pentru prima dată a unei infracțiuni ușoare sau mai puțin grave care nu intră în excepțiile normei, recunoașterea vinovăției, repararea prejudiciului și posibilitatea corectării fără supunerea persoanei răspunderii penale. Faptul că infracțiunea de la art. 201¹ alin. (1) lit. a) nu este exclusă expres nu face obligatorie liberarea și nu permite omiterea ultimei condiții. Declarația victimei privind lipsa pretențiilor este respectată, dar nu dovedește, prin ea însăși, modalitatea și întinderea reparării prejudiciului. Chiar apreciată integral în favoarea inculpatului, această poziție nu este suficientă pentru concluzia că acesta se poate corecta fără răspundere penală. Aprecierea condițiilor art. 55 revine instanței, pe baza împrejurărilor cauzei și prin examinarea cumulativă a datelor personale și a gravității concrete a faptei.

Actele de violență exercitate asupra soției au afectat integritatea fizică a acesteia în cadrul relațiilor familiale, în care fiecare membru are dreptul la securitate și la respectarea demnității. În cauza examinată, semnificația penală a conduitei rezultă din îmbrâncirea victimei, continuarea agresiunii după căderea acesteia și loviturile repetate în regiunea capului și în alte regiuni ale corpului. Instanța apreciază acest episod pe baza faptelor stabilite, fără a presupune existența unor agresiuni anterioare ori a unui comportament violent sistematic nedovedit.

Recunoașterea vinovăției de către inculpat, deși juridic relevantă pentru aplicarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, nu poate eclipsa gravitatea obiectivă a conduitei infracționale, nici substitui o analiză cuprinzătoare asupra periculozității individuale a făptuitorului.

Recunoașterii faptelor i se acordă efectul prevăzut de lege, inclusiv reducerea limitelor pedepsei pentru procedura simplificată. Ea nu înlocuiește însă examinarea condiției distincte privind posibilitatea corectării fără răspundere penală. În aceeași măsură, regretul exprimat și cererea de iertare sunt elemente favorabile, dar trebuie evaluate împreună cu modalitatea săvârșirii infracțiunii și cu consecințele ei asupra victimei.

În circumstanțele concrete, înlocuirea răspunderii penale cu răspunderea contravențională nu ar răspunde suficient intensității agresiunii și necesității unei intervenții orientate asupra conduitei inculpatului. Această apreciere nu echivalează cu negarea valorii sancțiunilor contravenționale în general. Ea privește insuficiența unei asemenea soluții în raport cu loviturile repetate aplicate victimei și cu necesitatea supravegherii și participării la programe probaționale în prezenta cauză.

Caracterul efectiv al reacției judiciare presupune ca datele personale favorabile să fie integrate într-o soluție proporțională, fără ca acestea să înlăture evaluarea urmărilor fizice stabilite. Încrederea în funcția preventivă a legii penale este susținută printr-o motivare concretă și prin obligații care pot fi urmărite în executare. Condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei permite această intervenție, menținând totodată posibilitatea corectării în comunitate.

Instanța reiterează că sancțiunea trebuie să fie legală, necesară și proporțională cu fapta și cu persoana inculpatului. Lipsa antecedentelor, vârsta, conduita procesuală și poziția victimei justifică o pedeapsă apropiată de minim și suspendarea executării, însă nu sunt suficiente, în raport cu modalitatea concretă a agresiunii, pentru renunțarea la răspunderea penală. Concluzia se întemeiază pe datele cauzei, fără a atribui inculpatului un profil psihologic ori un risc de reiterare care nu au fost stabilite.

Această concluzie răspunde și criticii instanței de recurs privind insuficiența unei evaluări limitate la datele personale favorabile. Nu au fost invocate în rejudecare împrejurări care să înlăture semnificația modalității concrete a agresiunii pentru necesitatea răspunderii penale. Cererea de aplicare a art. 55 din Codul penal se respinge. Soluția nu exprimă o excludere generală a acestui articol pentru orice faptă de violență în familie, ci rezultatul evaluării individuale a prezentei cauze. Nu există contradicție între respingerea art. 55 și aplicarea art. 90 din Codul penal. Prima instituție presupune posibilitatea corectării fără răspundere penală, în timp ce a doua păstrează condamnarea, pedeapsa și supravegherea, evitând executarea efectivă dacă sunt respectate condițiile stabilite. Tocmai acest mecanism este considerat suficient și necesar în speță.

VII. Cu privire la măsura preventivă

În temeiul art. 385 alin. (1) pct. 15) din Codul de procedură penală, instanța examinează necesitatea unei măsuri preventive. Articolul 176 alin. (1) și (3) impune existența unor temeiuri concrete și aprecierea proporționalității. Posibilitatea aplicării măsurii pentru asigurarea executării sentinței nu echivalează cu obligativitatea ei la orice condamnare.

Potrivit art. 175 alin. (2) din Codul de procedură penală, măsurile preventive urmăresc asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, împiedicarea sustragerii bănuitului, învinuitului sau inculpatului de la urmărirea penală ori de la judecată, prevenirea împiedicării stabilirii adevărului sau asigurarea executării sentinței. Aceste finalități trebuie corelate cu existența unor temeiuri concrete, iar invocarea lor abstractă nu este suficientă pentru restrângerea drepturilor persoanei.

În circumstanțele examinate, inculpatul are domiciliu cunoscut, este pensionar și s-a prezentat în fața instanței. Nu au fost individualizate împrejurări care să justifice presupunerea că se va sustrage executării sentinței ori că interdicția de a părăsi țara este necesară. Executarea închisorii este suspendată condiționat, iar conduita urmează să fie supusă supravegherii probaționale. În lipsa unor temeiuri distincte, simpla referire la inevitabilitatea executării

pedepsei nu justifică restrângerea libertății de circulație. Prin prezenta sentință nu se aplică o măsură preventivă.

Obligațiile stabilite în cadrul suspendării condiționate au temeiul și finalitatea prevăzute de art. 90 din Codul penal. Existența lor nu determină aplicarea automată a unei măsuri preventive și nu înlocuiește verificarea condițiilor art. 176 din Codul de procedură penală. Întrucât în prezenta cauză nu sunt individualizate temeiuri care să facă necesară o asemenea măsură, instanța nu dispune obligarea de a nu părăsi țara și nici o altă măsură preventivă.

Dispozițiile sentinței din 25 noiembrie 2025 care nu au fost casate, inclusiv cea privind cheltuielile judiciare de 544 de lei, își păstrează efectele. Instanța nu dispune o nouă încasare a aceleiași sume și nu rejudecă eventualele chestiuni civile ori referitoare la corpurile delicte care nu fac parte din obiectul casării. Sancțiunea contravențională și dispozițiile accesorii acesteia, aferente soluției casate, nu se cumulează cu pedeapsa stabilită prin prezenta sentință.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 7, 8, 10, 16, 55, 61, 70, 72, 75–78, 80^1, 90 și 201^1 alin. (1) lit. a) din Codul penal, art. 176, 364^1, 384, 385, 389, 392–395, 436, 437 alin. (1) pct. 1^4), 439 și 451 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

H O T Ă R Ă Ș T E:

Se respinge cererea privind liberarea lui Lungu Andrei ***** de răspundere penală cu tragerea la răspundere contravențională în temeiul art. 55 din Codul penal.

În limitele rejudecării dispuse prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Nord din 28 aprilie 2026, pentru infracțiunea prevăzută de art. 201^1 alin. (1) lit. a) din Codul penal, a cărei săvârșire de către Lungu Andrei ***** a fost constatată prin sentința Judecătoriei Bălți (sediul Central) din 25 noiembrie 2025, cu aplicarea art. 80^1 alin. (1) din Codul penal, i se stabilește pedeapsa de 6 (șase) luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

În temeiul art. 90 din Codul penal, executarea pedepsei de 6 (șase) luni închisoare stabilite lui Lungu Andrei ***** se suspendă condiționat pe o perioadă de probațiune de 1 (un) an, cu condiția ca, în această perioadă, condamnatul să nu săvârșească o nouă infracțiune și să respecte obligațiile stabilite prin prezenta sentință.

În baza art. 90 alin. (6) lit. a), b) și g) din Codul penal, Lungu Andrei ***** se obligă să se prezinte la organul de probațiune la datele fixate de acesta, să anunțe în scris, în prealabil, despre schimbarea domiciliului sau orice deplasare care depășește 5 zile și să participe la programe probaționale.

Supravegherea comportamentului condamnatului și a îndeplinirii obligațiilor stabilite se încredințează organului de probațiune competent teritorial potrivit domiciliului acestuia. După rămânerea definitivă, copia sentinței se transmite acestui organ pentru punere în executare.

Se explică lui Lungu Andrei ***** consecințele încălcării sistematice a obligațiilor impuse și ale săvârșirii unei noi infracțiuni în perioada de probațiune, inclusiv posibilitatea anulării suspendării condiționate și a executării pedepsei cu închisoarea, în condițiile art. 90 alin. (9)–(11) din Codul penal.

Prin prezenta sentință nu se aplică lui Lungu Andrei ***** o măsură preventivă.

Celelalte dispoziții ale sentinței Judecătoriei Bălți (sediul Central) din 25 noiembrie 2025, necasate prin decizia Curții de Apel Nord din 28 aprilie 2026, rămân în vigoare.

Sentința poate fi atacată cu recurs la Curtea de Apel Nord, prin intermediul Judecătoriei Bălți (sediul Central), în termen de 15 zile de la data pronunțării.

Sentința integrală a fost pronunțată în ședință publică la 25 septembrie 2026.

Președintele ședinței,
Judecător **Dumitru DAREA**